



МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ-РУСЕ '80

назван художник. Качели е създал прелесто произведение, покорило с неподправеността на чувствата, с красотата на музикалния тематизъм, с разточителната шедроост на мелодиката и басите и преди всичко с човешкостта си. Симфонията, написана в памет на родителите

НА ВИСОТАТА НА ЮБИЛЕЙНАТА ГОДИШНИНА

Един от най-старите фестивали в страната „Мартенски музикални дни“ навлезе в своята юбилейна 20-годишнина. Двадесет години русенци с любов и постоянство организират „своите“ музикални тържества и в началото на пролетта грабят заживява с трепетите и възленията на Дните. От двадесет години тук си дават среща музиканти — творци и изпълнители — с русенската културна обществност, с онези, които оставят неизменно верни на най-прекрасното изкуство — музика.

И сега по традиция първият концерт, с който стана тържественото откриване на фестивала бе изнесен от Русенската държавна филхармония под палката на нейния главен диригент з. а. Алин Найденов (15. III.). Както се полага в подобни случаи, първото произведение, което чухме — „Приветствена увертюра“ от Красимир Кюркчийски — беше посветено на юбилея. Композиторът отговори е свързан с „Мартенските музикални дни“, редица неговите творби са прозирали тук — от концертния подиум и от оперната сцена. „Приветствена увертюра“, както подсказва и самото название, е дивен, нежен и оригинален позор на твореца към фестивала и Русенската филхармония. Тя разкрива отново таланта на Кюркчийски, несекащата му мелодическа изобретателност и саможитност на стила, остроумието да използва богатите възможности на големия оркестров апарат. Творбата, изпълнена с ентузиазъм и уважение от оркестъра и диригента Ал. Найденов, прозвуча много свежо, жизнерадостно, стройно. В общото развитие на своя автор „Приветствена увертюра“ представлява нова проява на неговите музикалности и естетически схващания, на неговата зрелост и високо професионално майсторство.

„Истинската апология на Сократ“ — монолог за бис, струнни и ударни инструменти по текст на съвременния гръцки поет Костас Варналис — е написана от Симеон Пиронков. Това е силно въздействащо, съвременно — и като концепция, и като тип на

синтез между текст и музика, и като структура — произведение, което нито за миг не оставя слушателя равнодушен. Тук музиката не е илюстрация на текста, нито пък текстът подявява музиката: просто, състояла се е среща между творчеството на двамата майстори и се е родила много интересна, драматична и дълбоко философска творба. С деликатност и много вкус, композиторът използва сонорни ефекти и някои форми на структурно изграждане, разпространени в съвременното музикално творчество, подчинявайки ги винаги на основната идея, на съдържанието, на главната си цел — да доведе до сърцето на слушателя смисъла и огромната публицистична сила на текста. И воднага трябва да кажем: успял е, постигнал е целта си! А текстът на Варналис е забележителен с провидения анализ на политическите явлении на древна Атина, с трагизма на жестокия сблъсък между личност и общество. Изпълнението на м. а. Павел Герджиков, както и на църковната и ударната група на оркестъра беше на висотата на творческите задачи, поставени от композитора. Отново ни възхити интерпретаторското майсторство на Герджиков, всеотдайността и проникновението, с което е подготвил своята партия, при това толкова проблемна, толкова сложна, неедка, изискваща не само голяма музикантска култура и опит, но и чисто актьорско внушение.

Най-пълноценно Русенската държавна филхармония пока за своето художествено-изпълнителско равнище в Петата симфония на съветския композитор Гия Канчели, известен на русенската публика от многогодишното му гостуване тук. Самоотитен, ярко нацио-

нал, се изпълнява за пръв път в България. Считам че русенският оркестър представя отлична творбата, давайки ни възможност да вникнем в нейната своеобразна поетика и нежна лирика, да преживеем онези дълбоки душевни възлениа, които, издигнати в прекрасни теми и хармонични съчетания, докосват най-фини струни на човешката чувствителност. И още — убеди нас във, че тази симфония ще влезе трайно в репертоара на оркестъра.

За финал на тържествения концерт бе определен Петият симфониен концерт от Паганини със солист з. а. Минчо Минчев. Бяхме покорени от удивителната свобода и величествеността на маейсторство, с който той преодолел безбройните технични места на своята партия. Неговата интерпретация на тази доскоро непозната и нас творба на Паганини пречи впечатлението не само с цялостното изграждане на произведението, но и с блестящата виртуозност, с обемното издигане на всяка тема, на всяка тоя, с разнообразието на настроенията и на багрите, с тънко намекнатите цитати и дотайи, особено в жанровите епизоди. Русенци, които отдавна познаят и ценят таланта и постиженията на Минчо Минчев, отново го възнаградиха със съвдъчни и бурни аплодисменти. Оркестърът постигна истински дискретен и с хубаво качество на звучност съпровод.

Стартир на XX „Мартенски музикални дни“ бе не само успех за фестивала, но и обещаение за неговия все по-голям и заслужен възход, за все по-категоричното му утвърждаване като едно от най-забележителните събития в музикалния живот на страната.

Боянка АРНАУДОВА